

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobkyně: **Ing. arch. J. K.**, nar. X., bytem Š., zast. JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem, se sídlem Tábor, Příběnická 1908, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. S-MHMP 23225/2014/SUP/Ja, č. j. MHMP 121024/2014,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního a územního plánu, ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. S-MHMP 23225/2014/SUP/Ja, č. j. MHMP 121024/2014, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Michala Bernarda, Ph.D., advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 4 ve spojení s ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zrušeno usnesení Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby, ze dne 3. 7. 2007, č. j. MCP6 043699/2007, sp. zn. SZ MCP6 0299321/2007/OV/Mai, jehož předmětem bylo zastavení stavebního řízení na stavbu - nástavby a stavební úpravy domu č. p. 383, Za Strahovem 47, na pozemku parc. č. 2057/2 v katastrálním území Břevnov, v Praze 6, z důvodu nedoložení všech stavebních úřadem požadovaných dokladů pro řádné posouzení navrhovaných změn stavby, a řízení bylo zastaveno, neboť stavební úřad v průběhu odvolacího správního řízení zjistil, že v mezidobí došlo k zásadní změně vlastnických práv k předmětnému domu a pozemku a že nový vlastník nemá zájem v odvolacím řízení pokračovat, a podané odvolání žalobkyně se tak v průběhu odvolacího řízení stalo zjevně bezpředmětným.

Žalobkyně namítla rozpor napadeného rozhodnutí s ust. § 90 odst. 4 správního řádu, neboť dle jejího názoru nebyla splněna podmínka přípustnosti postupu dle tohoto ustanovení správního řádu, jelikož jiné rozhodnutí o odvolání má pro ni význam z hlediska možnosti

uplatnění náhrady škody dle zákona č. 82/1998 Sb. Žalobkyně se vzhledem k délce celkového řízení a vynaloženým nákladům rozhodla uplatnit nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Žalovaný jí napadeným rozhodnutím v uplatnění tohoto nároku brání. Žalobkyně taktéž tvrdí, že žalovaný nezohlednil, že jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro právní nástupce účastníků, tj. právního nástupce žalobkyně.

Dále žalobkyně namítla rozpor napadeného rozhodnutí s ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, když tvrdí, že žádost se nestala zjevně bezpředmětnou. Dle žalobkyně k zastavení řízení dle výše uvedeného ustanovení správního řádu nestačí pouhé oslovení dopisem, zda má právní nástupce žalobkyně zájem pokračovat v odvolacím řízení a sdělení, že právní nástupce tento zájem nemá. Právní nástupce žalobkyně měl vzít odvolání zpět a žalovaný měl zastavit řízení až v reakci na zpětvzetí odvolání.

Žalobkyně taktéž namítla rozpor napadeného rozhodnutí s ust. § 3 správního řádu, který spatřuje v absenci zjištění řádného stavu věci žalovaným, který od žalobkyně nezjistil, zda pro ni může mít věcný přezkum rozhodnutí stavebního úřadu význam pro uplatnění nároku na náhradu škody.

Žalobkyně dále namítla rozpor napadeného rozhodnutí s ust. § 27 a § 28 správního řádu. Žalovaný napadené rozhodnutí žalobkyni nedoručil. V telefonické komunikaci žalovaný odmítal žalobkyni sdělit jakékoliv informace o řízení s odkazem, že žalobkyně již není účastníkem řízení. Žalobkyně se přesto na základě výše uvedených skutečností domnívá, že byla i nadále účastníkem řízení ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu. Přímé dotčení na svých právech žalobkyně spatřuje v znemožnění úspěšně uplatnit žalobu na náhradu škody za nezákonné rozhodnutí nebo nesprávný úřední postup. V ust. § 28 správní řád navíc stanoví, že v pochybnostech, o tom, zda osoba je či není účastníkem, vydá správní orgán usnesení, proti kterému je možné se odvolat. Žalovaný žádný takovýto úkon neučinil, ani žalobkyni oficiální, písemnou cestou neoznámil, že ji nepovažuje nadále za účastníka řízení. Žalovaný výše uvedeným postupem taktéž porušil ust. § 72 ve spojení s ust. § 76 odst. 3 správního řádu, neboť o vydání napadeného rozhodnutí žalobkyni vůbec neinformoval.

Žalobkyně taktéž tvrdí, že žalovaný porušil ust. § 71 správního řádu tím, že nerozhodl ve lhůtách předvídaných zákonem.

Dle žalobkyně žalovaný taktéž porušil ust. § 68 odst. 3 správního řádu, když nedostatečně odůvodnil napadené rozhodnutí. Žalovaný se nedostatečně zabýval jednotlivými důvody rozhodnutí, kdy blíže nezdůvodnil svůj postup dle § 66 odst. 1 písm. g) a § 90 odst. 4 správního řádu. Žalovaný především nezdůvodnil, proč považuje žádost za bezpředmětnou a proč se domnívá, že rozhodnutí bez věcného přezkoumání nebude mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků.

Žalovaný ve svém vyjádření k otázce účastenství žalobkyně ve stavebním řízení uvedl, že ve stavebním řízení není okruh účastníků řízení stanoven ve správním řádu, ale stavebním zákonem. Žalobkyně měla v tomto řízení postavení účastníka řízení dle ust. § 59 odst. 1 písm. a) zákona č. 50/1976 Sb., tj. z titulu stavebníka navrhovaných změn. Stavebníkem pak mohl být ve smyslu st. § 58 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb. pouze ten, kdo je vlastníkem pozemku nebo stavby anebo že má k pozemku či stavbě jiné právo, které jej opravňuje zřídit na pozemku požadovanou stavbu, provést změnu stavby anebo udržovací práce na ní. Jelikož

žalobkyně předmětnou nemovitost v roce 2013 prodala a novým vlastníkem (stavebníkem) se stal Ing. M. F., žalobkyně ztratila ze zákona právo být účastníkem řízení a do jejích práv a povinností z titulu vlastnického práva k předmětné nemovitosti vstoupil Ing. F. V daném případě neexistovaly pochybnosti o jeho účastenství ve stavebním řízení, nebylo tedy třeba vydávat usnesení o tom, že žalobkyně toto právo ztratila a Ing. F. právo nabyl. Proto bylo napadeného rozhodnutí doručováno pouze současnému vlastníku předmětné nemovitosti.

K otázce dispozičního práva k podanému odvolání a možnosti zpětvzetí odvolání žalovaný konstatoval, že stavební řízení je řízení návrhové a je ovládáno dispoziční pravomocí navrhovatele. Stejně tak odvolání je určitým „návrhem“ účastníka řízení, který má právo s odvoláním disponovat, resp. má právo ho podat či jej vzít zpět. Bylo tedy pouze v pravomoci vlastníka předmětné nemovitosti Ing. F., jak bude odvolací řízení vedené na základě odvolání podaného jeho právním předchůdcem, vedeno. Jelikož Ing. F. projevil vůli v odvolacím řízení nepokračovat, stalo se odvolání žalobkyně bezpředmětným, neboť v něm její právní nástupce nechtěl pokračovat. Nastala tak skutečnost odůvodňující zastavení odvolacího řízení dle ust. § 90 odst. 4 správního řádu. Jakým způsobem nový vlastník a účastník řízení projeví svoji vůli a zde vezme odvolání podané jeho právní předchůdkyní zpět, bylo plně v jeho pravomoci.

K otázce možného uplatnění náhrady škody z důvodu postupu dle ust. § 90 odst. 4 správního řádu žalovaný uvedl, že není vyloučeno, aby se žalobkyně domáhala náhrady škody ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. Skutečnost, z jakých důvodů bylo odvolací řízení zastaveno, na toto řízení nemůže mít vliv.

Co se týče překročení lhůty pro vydání rozhodnutí, byl spisový materiál žalovanému vrácen Městským soudem v Praze v listopadu 2012, žalobkyně následně žalovaného kontaktovala s tím, že probíhají jednání ohledně prodeje předmětné nemovitosti. Žalovaný proto ve věci vyčkával a ihned po té, co se o změně vlastnického práva dozvěděl a tyto ověřil v katastru nemovitostí, ve věci konal.

Na závěr svého vyjádření žalovaný zaujal názor, že žaloba by měla být odmítnuta, neboť trvá na tom, že žalobkyně ztratila právo být účastníkem předmětného stavebního řízení, které jí náleželo z titulu jejího vlastnického práva k této nemovitosti, protože není aktivně legitimována k podání žaloby, jelikož nesplňuje žádnou z podmínek stanovených v ust. § 65 odst. 1 a 2 soudního řádu správního.

Žalobce v replice setrval na svých tvrzeních obsažených v podané žalobě, když dále uvedl, že otázka účastenství není pro pokračování v řízení zásadní a žalovaný se touto otázkou vůbec nemusel zabývat. Účastníci byli definováni v ust. § 59 stavebního zákona. Účastníkem řízení tedy nebyl pouze stavebník, ale i jiné osoby, které mají práva k pozemkům a stavbám na nich. Žalobce tvrdí, že právo na náhradu škody za nezákonné rozhodnutí dle zákona č. 82/1998 Sb. je jedním z těchto práv. Aktivní žalobní legitimace žalobce tedy vyplývá z faktu, že rozhodnutí žalovaného znemožnilo (nebo přinejmenším ztížilo) žalobkyni právo na náhradu škody způsobené nezákonných rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. Žalobkyně je proto legitimována dle ustanovení § 65 soudního řádu správního.

K otázce odškodnění za nezákonné rozhodnutí a nesprávný úřední postup žalobkyně uvedla, že je nezbytné splnění těchto podmínek: 1) nezákonné rozhodnutí či nesprávný úřední postup, 2) vznik škody či nemajetkové újmy a 3) příčinná souvislost mezi vydáním

nezákonného rozhodnutí či nesprávným úředním postupem a vznikem škody či nemajetkové újmy. Rozhodnutí o stavebním povolení je nepochybně rozhodnutí ve smyslu zákona. Městský soud konstatoval nezákonnost rozhodnutí o odvolání proti napadenému rozhodnutí z důvodu vady v řízení spočívajících v nepřezkoumatelnosti. V řízení však zatím nebyla konstatována nezákonnost prvostupňového rozhodnutí o stavebním povolení, kterou soudy vyžadují (škoda vzniká nepovolením stavby a nikoliv rozhodnutím o odvolání proti tomuto „nepovolení“).

Pokud se jedná o překročení lhůty k vydání rozhodnutí, žalovanému byl předán spis od Městského soudu v listopadu 2012, podání o změně vlastnických práv k předmětné nemovitosti obdržel v prosinci 2013. Dle ust. § 71 správního řádu, správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu. Pokud nelze vydat rozhodnutí bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů, k nimž se připočítává doba až dalších 30 dnů, maximálně tedy 60 dnů. Žalovaný tedy nebyl oprávněn čekat na změnu vlastníka nemovitosti více než 12 měsíců a až po té učinit další procesní úkony.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

V roce 1998 bylo zahájeno stavební řízení na základě žádosti žalobkyně o vydání stavebního povolení pro nástavbu a stavební úpravy rodinného domu č. p. 383 v k.ú. Břevnov v Praze 6 (dále jen „předmětná nemovitost“). Stavební úřad vydal dne 3. 7. 2007 usnesení č. j. MCP6 043699/2007, sp. zn. SZ MCP6 0299321/2007/OV/Mai, kterým zastavil stavební řízení pro nástavbu a stavební úpravy předmětné nemovitosti, a to z důvodu nedoložení všech stavebním úřadem požadovaných dokladů pro řádné posouzení navrhovaných změn stavby. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně jako vlastníka a stavebníka předmětné nemovitosti odvolání. V odvolacím řízení bylo předmětné usnesení rozhodnutím odboru stavebního a územního plánu Magistrátu hl.m. Prahy č. j. S-MHMP 327148/2007/OST/Hn/Ja ze dne 8. 2. 2008 potvrzeno. Rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 7 Ca 90/2008-92 ze dne 30. 9. 2010 byla žaloba žalobkyně proti rozhodnutí č. j. S-MHMP 327148/2007/OST/Hn/Ja ze dne 8. 2. 2008 zamítnuta. Kasační stížnost, kterou žalobkyně podala proti rozsudku Městského soudu v Praze, byla úspěšná, a rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 28/2011-130 ze dne 9. 6. 2011 byl rozsudek Městského soudu v Praze zrušen. V dalším řízení u Městského soudu v Praze bylo rozhodnutí odboru stavebního a územního plánu MHMP č. j. S-MHMP 327148/2007/OST/Hn/Ja ze dne 8. 2. 2008 rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 7 A 248/2011-164-175 ze dne 13. 11. 2012 zrušeno a věc byla odvolacím správnímu orgánu vrácena k dalšímu řízení.

Odbor stavební a územního plánu MHMP při opětovném vedení odvolacího řízení proti usnesení stavebního úřadu č. j. MCP6 043699/2007, spis. zn.: SZ MCP6 0299321/2007/OV/Mai zjistil, že v mezidobí došlo k zásadní změně vlastnických práv k předmětné nemovitosti. Z listu vlastnictví č. 416 zapsaného u Katastrálního úřadu pro hl.m. Prahu pro katastrální území Břevnov, vyplývá, že s právními účinky ke dni 4. 9. 2013 se vlastníkem pozemku č. parc. 2057/2 včetně domu č. p. 383 stal Ing. M. F., bytem Z. Jako nový vlastník nemovitosti vstoupil do práv a povinností předchozího vlastníka a odvolatele, Ing. arch. J. K. Opatřením sp. zn. S-MHMP 23225/2014/SUP/Ja, č. j. MHMP 25578/2014 ze dne 6. 1. 2014 proto odbor stavební a územního plánu MHMP Ing. M. F., resp. jeho právního zástupce, JUDr. Prokopa Beneše, advokáta, vyzval, aby odvolacím správnímu orgánu ve lhůtě do 15 ode dne doručení vyrozumění sdělil, zda jako právní nástupce odvolatelky chce pokračovat v předmětném odvolacím řízení. Ing. M. F. ve stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce dne 24. 1. 2014 odvolacím správnímu orgánu sdělil, že nemá zájem

v předmětném odvolacím řízení zahájeném na základě odvolání Ing. arch. J. K. pokračovat. Podané odvolání Ing. arch. J. K. se tak v průběhu odvolacího řízení stalo zjevně bezpředmětným a nastaly důvody pro zastavení řízení dle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, resp. pro postup odvolacího správního orgánu upravený v ust. § 90 odst. 4 správního řádu.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud při splnění podmínek podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. o podané žalobě rozhodl, aniž nařizoval ústní jednání.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle ust. § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jestliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků.

Podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žádost se stala zjevně bezpředmětnou.

Nejprve se soud zabýval existencí aktivní legitimace žalobkyně, jejíž nedostatek namítl ve svém vyjádření žalovaný. Dle náhledu žalovaného není v projednávané věci aktivní legitimace k podání žaloby u žalobkyně dána z důvodu, že v průběhu odvolacího správního řízení žalobkyně ztratila právo být účastníkem řízení. Podle ust. § 65 odst. 1 soudního řádu správního kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Ke skutečnosti, že žalobkyně nebyla dle žalovaného účastníkem správního řízení, soud uvádí, že konstrukce ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. (na rozdíl od odst. 2 téhož ustanovení) nutně nevyžaduje předchozí účastenství žalobkyně ve správním řízení. Z hlediska aktivní legitimace k podání žaloby proto není určující, zda s dotčeným subjektem bylo jednáno jako s účastníkem správního řízení, nýbrž zda vydaným rozhodnutím byla dotčena jeho právní sféra ve shora popsáném smyslu. Tento závěr je plně souladný i s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2006, sp. zn. 4 Aps 3/2005, ze dne 22. 2. 2011, sp. zn. 2 Afs 4/2011, či ze dne 24. 2. 2011, sp. zn. 7 As 111/2010).

Soud se dále neztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobkyně prodejem předmětné nemovitosti ztratila právo být účastníkem předmětného stavebního řízení. Podle ust. § 59 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) jsou účastníky stavebního řízení a) stavebník, b) osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně osob, které mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena, c) další osoby, kterým zvláštní zákon toto postavení přiznává, nejedná-li se o stavební řízení vedené podle § 137a odst. 3. Podle odstavce 2 téhož ustanovení u staveb prováděných

svépomocí je účastníkem stavebního řízení též osoba, která na návrh stavebníka bude odborně vést realizaci stavby nebo vykonávat odborný dozor (§ 44 odst. 2 a 3).

Žalobkyně měla v předmětném stavebním řízení postavení účastníka řízení podle ust. § 59 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, tj. z titulu stavebníka navrhovaných změn. Nesprávná je interpretace žalovaného, že stavebníkem mohl být ve smyslu ust. § 58 odst. 2 stavebního zákona pouze ten, kdo je vlastníkem pozemku nebo stavby anebo že má k pozemku či stavbě jiné právo, které jej opravňuje zřídit na pozemku požadovanou stavbu, provést změnu stavby anebo udržovací práce na ní. Tento názor vyvrací již ust. § 139 písm. d) stavebního zákona, dle kterého se stavebníkem rozumí též investor a objednatel stavby. Konstrukce institutu tzv. stavebníka je ryze procesněprávního charakteru. Stavebníkem se stává osoba již samotným okamžikem podání žádosti o vydání stavebního povolení. Dle ust. § 58 odst. 1 stavebního zákona žádost o stavební povolení spolu s předepsanou dokumentací podává stavebník u stavebního úřadu. Z jazykového výkladu tohoto ustanovení vyplývá, že pro získání postavení stavebníka postačuje pouze podání žádosti o vydání stavebního povolení. Povinnost prokázání podmínek stanovených v ust. § 58 odst. 2 stavebního zákona nemůže mít žádný vliv na stávající postavení osoby, která již žádost o vydání stavebního povolení podala, jako na tzv. stavebníka, tj. účastníka stavebního řízení; má vliv pouze na způsob vyřízení žádosti o vydání stavebního povolení. Analogicky je upraveno účastenství ve správním řádu podle ust. § 27 odst. 1 písm. a) v případě žadatele. Termín "žadatel" označuje toho, kdo podává žádost o zahájení řízení. Jeho účastenství ve správním řízení se taktéž odvozuje pouze od skutečnosti, že podal žádost o zahájení řízení. Nadto soud poukazuje na současnou právní úpravu postavení stavebníka (vědom si, že na projednávanou věc není možno přímo aplikovat), kdy v ust. § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) je stavebník vymezen jako osoba, která pro sebe žádá vydání stavebního povolení nebo ohlašuje provedení stavby, terénní úpravy nebo zařízení, jakož i její právní nástupce, a dále osoba, která stavbu, terénní úpravu nebo zařízení provádí, pokud nejde o stavebního podnikatele realizujícího stavbu v rámci své podnikatelské činnosti; stavebníkem se rozumí též investor a objednatel stavby. Nesprávné je proto s ohledem na výše uvedený právní výklad soudu tvrzení žalovaného, že prodejem předmětné nemovitosti žalobkyně ztratila právo být účastníkem předmětného stavebního řízení, které jí náleželo z titulu jejího vlastnického práva k této nemovitosti, neboť postavení stavebníka ve stavebním řízení se neodvíjí od skutečnosti, zda tento disponuje vlastnickým právem k nemovitosti, pro jejíž úpravu žádá vydání stavebního povolení.

Napadeným rozhodnutím žalovaný jako odvolací správní orgán zrušil prvostupňové rozhodnutí a zastavil odvolací řízení podle ust. § 90 odst. 4 ve spojení s ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, tj. z důvodu zjevné bezpředmětnosti žádosti. Má-li soud přezkoumat zákonnost tohoto rozhodnutí, nemůže se zabývat ničím jiným, než posouzením otázky, zda zde byl či nebyl důvod pro zastavení správního řízení podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Tento postup je výrazem zásady subsidiarity soudní ochrany zakotvené v ust. § 5 s.ř.s. Podle tohoto ustanovení se lze ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon a nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Soud se tudíž může zabývat toliko přezkumem těch výroků, které se staly součástí správních rozhodnutí a vůči nimž byly vyčerpány všechny řádné opravné prostředky. Zastavení řízení je deklarací skutečnosti, že pro konkrétní překážku není vůbec možné v řízení pokračovat a dospět k rozhodnutí o věci samé. Zjevná bezpředmětnost návrhu je dána, pokud v průběhu řízení nastane důvod, v jehož důsledku nebude možné o žádosti věcně rozhodnout; nelze jí tedy vyhovět ani ji zamítnout a řízení je nutno procesním rozhodnutím zastavit (srov. Vedral, J. *Správní řád: komentář*. 2. Vyd. Praha:

BOVA POLYGON, 2012. ISBN 978/80/7273-166-4, s. 593). Bezpředmětnost žádosti se posuzuje podle objektivních okolností v dané věci a nutně předchází meritornímu přezkumu.

Žalovaný spatřuje zjevnou bezpředmětnost žádosti ve skutečnosti, že žalobkyně přestala být v průběhu odvolacího řízení účastníkem stavebního řízení, neboť pozbyla vlastnického práva k předmětné nemovitosti, a její nástupce a nový vlastník nemovitosti Ing. Freiburger odvolacímu správnímu orgánu sdělil, že v odvolacím řízení nemá zájem pokračovat. K otázce účastenství žalobkyně ve stavebním řízení se soud vyjádřil již výše, tudíž se v této fázi zaměřil obecně na zodpovězení otázky, zda vyjádření právního nástupce jediného účastníka ve stavebním řízení, že nemá zájem v tomto (odvolacím) řízení pokračovat, zakládá zjevnou bezpředmětnost žádosti. Zjevná bezpředmětnost žádosti ve stavebním řízení nastává např. v případě řízení o odstranění stavby, kterou před ukončením řízení zničí přírodní katastrofa, či v případě řízení o žádosti o změnu stavby před jejím dokončením současně vedení řízení o odstranění předmětné stavby. Sdělení nástupce účastníka stavebního řízení, že nemá zájem v tomto řízení pokračovat, však pod pojem zjevné bezpředmětnosti žádosti nespadá. Jedná se o takový projev vůle účastníka řízení, který je dle svého obsahu zpětvzetím žádosti, resp. v případě odvolacího správního řízení zpětvzetím odvolání. Jde tedy nikoliv o důvod pro zastavení řízení podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, nýbrž o důvod pro zastavení řízení podle ust. § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu.

Soud proto uzavírá, že žalovaný nesprávně dospěl k závěru, že z důvodu prodeje předmětné nemovitosti a s tím souvisejícího převodu vlastnického práva k této nemovitosti, žalobkyně ztratila postavení účastníka stavebního řízení, že jediným účastníkem stavebního řízení se tak následně stal Ing. F. jako nový vlastník nemovitosti, a že jeho sdělení, že nemá zájem pokračovat v odvolacím řízení, bylo důvodem pro zastavení odvolacího řízení podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu ve spojení s ust. § 90 odst. 4 správního řádu.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč, náklady za zastoupení advokátem za 3 úkony právní služby po 3.100,- Kč (převzetí věci, sepsání žaloby, replika) a 3 režijní paušály po 300,- Kč, celkem tedy 10.200,- Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů a 21% DPH ve výši 2.142,- Kč. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 15.342,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. prosince 2016

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová